

LBRIS

We know
books

Aceasta este o carte de ficțiune.

*Orice asemănare cu persoane, fapte sau organizații reale
este întâmplătoare și neintenționată.*

Andreea Sepi

CRISALIDĂ

*

AUGUST 2019

SILVIU

La început n-a vorbit nimeni. Taxiul vostru s-a făcut nevăzut, iar universul s-a năruit în tăcere. Incandescența zilei s-a scurs de la ferestre și s-a făcut, brusc, beznă.

Noi doi, eu și tata, ne-am înghițit lacrimile regulamentar, cum le stă bine unor masculi în toată firea, și ne-am înecat cu ele. Doar maică-mea nu s-a putut abține: își trăgea nasul, iar holul cenușiu pe care anii se depuseseră soioși, holul bătuit încă de adierea dizolvării, de inerția a ceea ce fusese până de curând materie palpabilă, gemea acum de tânguilele ei. Asta l-a enervat pe tătâne-miu (sau poate l-a speriat, era o avanpremieră a îngropăciunii) și i-a sărit muștarul. Pentru că în casa aia, casa *lui*, și mai ales în prezența lui volatilă, ceilalți nu aveau voie să explodeze.

— Ei, mama dracului!!! s-a răstit. Mai tacă-ți fleanca aia odată!

Și-a întors către ea ochii gălbui, injectați, și s-a bălăbănit ca un urs rănit în piept, cu toată furia neputinței. Sub becul chior, de pe pereți se decupau amprente străvezii și spectrele trecutului. Mă aplecasem să mă încălț și m-am întrebat dacă va trebui să sar între ei, ca pe vremuri.

— Ce-i, măi Ghiță, omule, ce-i? a tresărit maică-mea printre suspine, ridicând instinctiv mâna să se apere.

— Tu smiorcăi, ăsta-i supt și vânăt ca moartea! a șuierat el, gesticulând spre mine și căznindu-se să primească aer. Ce dracu, mă credeți prost?! Parcă nu știu și eu de ce-a venit Mircea!

Apoi și-a încleștat degetele la rădăcina tot mai slabă a firelor de păr, care s-au adunat smoc înaintea de a i se scurge

printre încheieturi și a se risipi pe parchet – cenușii, albe, transparente aproape – și s-a prăbușit pe canapeaua din sufragerie într-un acces de tuse.

— S-a zis. Gata-i pita mea. De-aia a venit.

Taică-miu. Cu care eu, unul, n-am reușit niciodată să comunic decât în contradictoriu, chiar și atunci când ne rezumăm la fotbal sau la politică. Mai ales la politică. Dar cât de fericit a fost babacul săptămânile astea să discute afaceri cu Mircea, să-i tot dea sfaturi și adrese, să se simtă implicat, părtaș la realizările lui! Fiindcă Mircea e realizat, se poate ieși cu el pe stradă, printre cunoștințe sau vecini, cu pieptul bombat. Mircea are bani. Mircea are angajați. Mircea are perspective. Mircea are – în curând – o nevastă, o fată drăguță și cuminte... Pe tine.

Da, tata e pe ducă, iar eu nu știu ce să simt în legătură cu asta. Sau dacă să simt ceva. Oricum n-aș avea cui spune. Nici asta, nici altele. În câteva săptămâni, viața mea s-a umplut de lucruri de nespus. Și de neadmis.

Așa că urc. Urc pieptiș.

URCUȘUL

Aerul după-amiezii se transformase în ceară topită, colapsul pulmonar părea iminent. Avu scurt senzația că se dedublează. Ca să revină în trup, strânse unghiile-n palmă, înfipse cu forță dinții în carnea moale de pe interiorul obrazului și mușcă. Durerea țâșni brusc, cu gust sărat de rugină, și începu să urce și ea prin circuitele neuronale până la creier, recalibrându-l. Își aranjă rucsacul pe umeri. Sub baretele groase, tricoul jilav i se lipise de piele. Din gluga raniței, caietul portocaliu cu scrisoarea îi ardea ceafa ca un fier înroșit. Luă o înghițitură de apă, coti și se afundă în pădure.

În chei, boarea era răcoroasă. Apa mică, dar glacială reteza gleznele ca un bomfaier nemilos. Privi scurt în sus, la crestele care i se închideau deasupra capului, la contururile lor înmuiate în purpură. Penumbra înserării se întindea ca o pată de sânge. Mări pasul, săltând din piatră în piatră în albia strâmtă, din ce în ce mai strâmtă, ca un jgheab. Ajunse la bolovan și dădu de urma coardei. Era aspră. Se agăță de ea și trase cu putere, apoi înfipse bombeul stâng în nișa îngustă dintre sfera de rocă și zid. Alunecă. Se lipi de stâncă și se împinse în sus cu toată puterea. Fruntea îi explodă în sudoare. Șuvițe negre și aspre, duhnind încă a oraș, scăpară din coc și îi acoperiră ca o cagulă chipul, lăsând cu totul în seama degetelor cartografierea materiei.

Știa traseul pe de rost. Se auzi icnind, își auzi unghiile frecându-se de zid, dar nu se opri. Cu câțiva ani în urmă, trecând pe aici, lipise o tipă de zidul tainic și rece și, înfigându-se în ea, icnise din alte motive.

Cascada următoare o trecu pășind în echilibru pe un buștean ud, iar la ultima se strecură prin spatele pânzei de apă, ca să rămână cât mai uscat. Cu toate astea, dârdâia. Era nedormit. De când nu mai mâncase ca lumea? Își văzu imaginea distorsionată în unde. Supt și vânat, observase până și taică-său. Pupilele îi ardeau în orbite ca doi tăciuni. Inima pompa, corpul întreg îi funcționa exemplar, ca o orchestră bine acordată în care fiecare fibră, fiecare tendon știa exact când trebuie să intre, în armonie cu provocările mediului prin care pășea. Numai sufletul, ostatic în cușca de carne, habar n-avea încotro s-o apuce.

Când ajunse sus, îl pocni din nou căldura sufocantă a colinelor cu greieri. Mai întâi în față, apoi, când încercă să respire, direct în plex. Pe pajiștea din dreapta, pârâul – sau ce mai rămăsese din el după o lună de arșiță – unduia pașnic, adăpând o livadă de pruni. Apoi, chiar sub picioarele

lui, firul de apă se arunca în gol, plonja în abisul pe care și-l crease singur și se scurgea, negru și fioros, către vale.

Pe muchie, o moară veche de apă. Părea și ea o bucată de munte, o bucată de timp materializat, clădit și uitat acolo. Piatră și lemn, crescute organic din sol. Acum se șubrezișe; acoperișul era mâncat de putregai, iar în miezul iernii, când crivățul ajungea până în căușul acela, șuiera sinistru, ca un vestigiu uitat. Lângă moară, iarba se ițea crudă și zemoasă. Mirosea a mentă și a coada șoricelului. Se așeză, scoase din rucsac șosete și-și puse încălțări uscate. Pipăi caietul. Alt vestigiu. Îi dădu prin cap că ar fi putut să-i transforme paginile în avioane de hârtie, să le dea drumul de sus și să le privească plutind în sinusoide mute deasupra hăului negru. Dar se îndoia că ar pluti. Hârtia e grea. Iar hârtia scrisă, cu atât mai mult.

În pruni, sfârșitul de august atârna și el greu, frunzele începuseră să se îngălbenească. Adună de pe jos câteva fructe fermentate. Pe cer, trei câlți de nor se deșirau inofensiv, cu învăpăieri de rușine, pe o mare de un albastru violaceu, iar luna răsărise deja într-o parte. Se bucură că era încă aproape plină. Pe prea mult întuneric, ar fi fost silit să înnopteze acolo și nu voia asta. Era prea aproape de vuiet, de tumult, de parcă o gheară mare, ascuțită în noapte, s-ar fi putut întinde din vale să-l sugrume.

Își aminti de noaptea care precedase sosirea scrisorii. Fusesse smog. O pâclă puturoasă, funestă și stearpă se condensase din dogoarea zilei și se așternuse peste clădiri și peste conștiințe, năclăind orașul. Printre halourile oranj ale felinarelor dintre blocuri abia se distingeau o bucată cenușie de orizont ca o cârpă murdară. Cu nici o săptămână înainte, taxiul lor se făcuse nevăzut, iar el se dusesse acasă. Ar fi ras pe loc toate berile din frigider, dar nu pusese pe limbă un strop, sperând că poate îl cheamă s-o ia. Să poată conduce până la Viena. Așteptase zile în șir. Degeaba. Când realizase

că plecaseră deja mai departe, începuse să se perinde prin birturi. La început, pășise în neștire pe străzi și alei, în cartierele înghesuite în care oamenii dormeau la televizor, dormeau și câinii lor, și mașinile lor vechi, costelive, din parcare. Își dormeau somnul de veci aici, pe lumea asta, laolaltă cu toate celelalte obiecte moarte din jur. *Sunt oare singurul treaz?* îi venise să țipe. Nedezipit de sursa torturii (fiindcă tortura aia îi procura, în chipuri nelămurite, flori dulci și negri ai unei plinătăți), se scufundase în alcool până aproape de înec. Miezul nopții îl prinsese într-un club. Muzica trepida cu bași asurzitori. O vreme, se făcuse că dansează. Îi dăduse târcoale o tipă și începuseră să se lingă. Cot în cot cu el, cineva grohăise un banc vulgar, iar el, anonim, răsese până îl apucaseră crampele. Apoi, încă râzând, îi zisese gagicii să-l aștepte la bar, se repezise la budă să se pișe, să se pișe pe tot, se făcuse că nu vede ce trăgeau ceilalți pe nas și dispăruse fără nicio explicație. La ieșire, în hohotul spasmodic care îl zguduia încă, se împiedicase de o ceată de liceeni. Sprijineau gangul, împărțindu-și țigări. Fumul puturos se înălța ca o pisică insidioasă, coclindu-se deasupra capetelor lor ca o aură de sfinți. Îi venise să le dea un bobârnac (*vă fumați creierii, bă, în câțiva ani o să horcăiți ca taică-miu*), îi venise s-o ia la goană și să se ducă la curve, dar descoperise că îi era greu să se coordoneze. În schimb, tușise. Expectorase. Se împleticise afară și se amestecase cu întunericul călău de pe străzi, să-i usuce el umezeala de la colțurile ochilor. Îl întâmpinase și atunci, albă și turtită, ca o felie de lămâie scufundată într-un Martini negru, ca o gigantică bulă de săpun care se sparge, luna.

A doua zi găsisse în poșta scrisoarea și nu mai avusese de ales. Muntele ca ultimă soluție.

Pe cărăruia din pădure se auzi un foșnet apăsător. Un țăran bătrân își mâna în sus, cu nuiua, două capre bărboase și

LBRIS

We know
books

Aceasta este o carte de ficțiune.

*Orice asemănare cu persoane, **fapte** sau organizații reale
este întâmplătoare și neintenționată.*

Andreea Sepi

CRISALIDĂ

IUNIE 2024

CAPITOLUL 1.

— Dana, răspunse Silviu sec.

Preluase apelul video imediat ce-i arătase Arinei numărul.

— Mi-a zis că mă iubește, trânti Dana cu un scâncet panicat în glas.

— Cine? întrebă el și-i făcu semn Arinei că trebuie să continue conversația și că probabil va dura. Apoi se ridică grăbit de pe canapea și se îndepărtă.

Arina îl luă pe Ștefan de mână și ieși pe terasă, îmbiindu-l cu niște cireșe. La ora asta nu erau încă țânțari; numai un soare orbitor, de nouă dimineața, care se dilata incandescent pe cupola sticloasă a cerului. Peste urbea cosmopolită din Câmpia de Vest, sfârșitul de iunie se prăvălea cu străluciri de chihlimbar și irizații de abur fierbinte. Iar peste viața lor se lătea iar – la fel de sufocant – spectrul femeii abandonate.

Femeia nu-i făcută să fie părăsită, cugetă Silviu cinic, închizând ușa dormitorului în urma lui. Femeia e o magmă atotînghițitoare; doar ea te poate expulza – invers nu. Barem de-ar fi fost expulzat definitiv din haosul mlăștinos al uneia, unde ploua periodic cu pucioasă, și debarcat cu haine și bagaje pe țărmul senin și pașnic al celeilalte. Sau măcar pe un ponton mai aproape de mal. Dar visul ăsta n-avea sorți de izbândă. Haosul continua să se întindă și să-l includă.

— Jürgen, tipul cu care mă culc, cine crezi?

— Te ascult.

— Mi-a spus că mă iubește și...

— Lumea spune multe ca să obțină ceva. N-ar fi... Ina, nu-l ridica, e greu! se întrerupse Silviu ca să-i strige Arinei.

Prin geam, o vedea opintindu-se în curte cu Ștefan. Știa deja că sarcina, atât de curând după accident, nu era lipsită de risc. Ar fi vrut să o protejeze. Din toate puterile. Dar uneori, femeile nu se lasă nici măcar protejate. Iar el nu mai avea putere. Era obosit cum nu mai fusese vreodată. Se gândi că i-ar trebui probabil și lui niște suplimente. Încercă să se concentreze înapoi la conversația telefonică, și aia era datoria lui, dar se trezi gândind că se făcuse deja prea cald, că poate ar trebui să le strige să-și pună pălăriuțe de soare...

— Mi-a spus-o *după*, Silviu! Acum, la crăpatul zorilor.

— Așa, și?

— Și am dat-o în bară!

— Adică?

— Mi s-a tăiat filmul! Pur și simplu am amuțit! I-am întors spatele, m-am dus la baie și m-a podidit plânsul, iar el s-a îmbrăcat și a plecat. Și știi de ce m-a podidit plânsul? Știi de ce am reacționat în halul ăsta de prost? Ia zi, Silviu, știi? mugi ea cu încăpățănare.

— Nu știu, dar intuiesc că e tot vina mea.

— Evident! Pentru că tu nu mi-ai spus-o niciodată! Și abia acum mi-am dat seama!

Dana se feri să adauge că izbucnise în lacrimi și de ciudă, pentru că abilitățile de amant ale lui Jürgen se dovediseră mediocre, iar ea nu reușise să atingă acea intensitate a apogeului care alături de Silviu fusese mereu garantată.

— M-a pocnit în moalele capului chestia asta, continuă ea să se monteze. M-a pocnit în moalele capului că tu, de fapt, n-ai zis-o niciodată, nici măcar după ani și ani!

Exagerezi, gândi Silviu. *N-am petrecut atât de mulți ani împreună*. Dar probabil că nu era tocmai momentul să îi amintească.

— Au fost două cuvinte pe care n-am putut să le rostesc. Poate nu-i genul meu, şuieră el frecându-și tâmpile.

— Sau poate nu m-ai iubit niciodată, se smiorcăi ea din nou, trăgându-și nasul. Cel mai probabil!

Ce naiba cerșea? Mereu suspicios în interacțiunile cu ea, Silviu adulmea și-acum numai ipocrizie. *De parcă tu m-ai iubit*, îi veni să-i trântescă, dar se stăpâni. *Mă joacă, asta-i clar*, își spuse. *Nu se împacă cu statutul de fostă și orice pretext e bun ca să-mi mai scoată puțin ochii. Dar intră atât de bine în rolul victimei, încât mai că-ți vine s-o câinezi. Sau măcar s-o admiri pentru prestație.*

— Și ce vrei, să ți-o spun acum?! Știi foarte bine că am simțit o grămadă de lucruri pentru tine, toate foarte intense și sincere, dar nu... nu asta. Și nu neapărat din cauza ta, își călcă el pe inimă, ci pentru că s-a întâmplat să descopăr, cu mult înainte de tine, că perechea mea era altcineva. Dacă nu m-aș fi ciocnit cu ea în Făgăraș, n-aș fi fost dispus să dau nimănui nici măcar atâta cât ți-am dat ție. Abia după ea am simțit că viața alături de alt om nu-i o prostie imensă.

— Felicitări. Ți-ai doborât recordul de cruzime. Adică eu îmi vârs sufletul, iar tu îi ridici osanale fandositei ăleia.

— „Fandosita” asta se ocupă cu tot dragul de copilul tău, deși e însărcinată cu al meu, mușcă Silviu înapoi hotărât. După ce a trecut printr-un accident groaznic și abia se ține pe picioare de grețuri. În timp ce eu stau să te încurajez pe tine.

— Ete scârț... Mă leeeși?

— Poate dacă ai fi avut și tu mai multă răbdare și onesti...

— A, deci totuși e vina mea!

— Nah, nici vorbă, tu ai făcut totul corect! înțepă el stârnit.

— Iar vii cu rahaturi din astea? Pe bune?!

— Am greșit amândoi, Dana, ești mulțumită? Mai vrei să-ți spun ceva?

— De ce? Te presează iubita?

— Nici măcar nu-i aici să tragă cu urechea. A ieșit în curte ca să-ți ofere ție înfinitate. Și fiindcă nu sunt eu acolo, tocmai l-a ridicat pe Ștefan să-l bage în piscinuță, deși i-am zis să-l lase... Ina!

— Aveți piscinuță?

— Stai liniștită, e mică apa și-l și ține de mână. Ți-am zis că are grijă de el ca de ochii din cap.

— Bun, lasă duma, oricum nu de-asta te-am sunat.

— De ce m-ai sunat, chiar?

— Pentru că vreau să știu! Ce naiba fac eu acum, Silviu? Zi-mi tu, că ești bărbat. Ce naiba mă fac, că el mă iubește și eu încă te iubesc pe tine!

Silviu inhală adânc, încercând să nu-și piardă răbdarea. Într-un fel, se obișnuise deja cu telefoanele astea. Dana era când dură și încrezătoare, când pleoștită și nesigură; urca și cobora pe o sinusoidă, părea un pion din jocul Sus-Jos, care se deplasa în funcție de cum îi pica zarul. Iar lui nu-i rămânea decât s-o asculte, să urce și să coboare cu ea. Oricât ar fi fost de epuizant. În fond, el însuși o adusese în situația asta, nimeni altul.

— Dacă-l vrei și e important pentru tine, îl cauți mâine și-ți ceri iertare.

— Mâine?!

— Bine, atunci sună-l azi, mai încolo. Fii de bun simț cu omul, înțeleg că te și ajută cu diverse. Încearcă să nu-l folosești. Fii sinceră cu el. Cât poți.

— Adică?

— Pe bune?! Pe mine mă întrebi, Dana, despre asta?

— Pe cine dracu' ai vrea să întreb? Nu ești tu ăla cu etica și morala?

— Aha. Mișto rău asta, ce să zic, mi-ai servit-o. Păi atunci, uite: îi explici că, de fapt, cel mai probabil nu mă mai iubești, dar suferi din orgoliu rănit, și să aibă puțină răbdare. Îi spui ce mi-ai spus mie, că te-a șocat mărturisirea

lui pentru că i-ai dus lipsa atâta amar de vreme. Dacă țiine realmente la tine, îi trece. Și încă repede. Dacă te iubește, te iartă.

— Și dacă nu?

— Acuma serios, nu-i un țânc, știe ce face. Deși e mai tânăr ca tine, corect?

— Cu un an.

— Bun, l-a luat gura pe dinainte. Nici nu mă mir. Dacă i-ai arătat ce mi-ai arătat mie, probabil că e în limbă după tine.

— De ce-ar fi? Nici tu n-ai fost!

— Dana, nu e stilul tău să fii atât de nesigură pe tine! Ce naiba! Privești lucrurile total aiurea. Unu: Tipul ăsta ți-a dat el târcoale ție, nu invers. Doi: Cu mine situația a fost cu totul alta, pentru că sufletește nu eram împăcat și prin urmare nu eram liber. Trei: Gândește-te că ești singura care a reușit totuși să mă agațe în condițiile alea.

— Da, ce să spun, atâta timp cât n-a fost ea în peisaj...

— Repet. Ai fost singura care a reușit să însemne ceva – și încă destul de mult – cu toate că eram amorțit, dezinteresat și aproape mort. Dacă tipul ăsta te place, abia așteaptă un motiv onorabil ca să se întoarcă. Sau mai bine zis ca să nu trebuiască să plece. Important e ce vrei tu.

— Nu știu... Mă simt OK cu el. Dar nu știu dacă sunt gata să merg atât de departe.

— Nu-ți cere nimeni să te angajezi pe viață. Cum e ca om? E genul rațional, echilibrat?

— Păi, da. Cel puțin la suprafață. E neamț.

— Dar tocmai mi-ai zis că ți-a trântit dital declarația. Poate-i mai pățimaș la interior. Ia-o încet. Și nu-ți mai imagina nu știu câte. Pune preț doar pe ceea ce vezi că-i efectiv acolo. Trăiește momentul și nu mai pierde vremea concepând strategii. Și, mai ales, lasă-l din când în când să fie vioara întâi.

LBRIS

We know
books

*Aceasta este o carte de ficțiune.
Orice asemănare cu persoane, fapte sau organizații reale
este întâmplătoare și neintenționată.*

Andreea Sepi

CRISALIDĂ

**

2021

IMUNIZĂRI

Silviu localizează rapid adresa centrului de vaccinare. Nu găsi loc de parcare la scară, așa că rulă încă vreo două sute de metri și parcă după colț, în fața unei case. Iarba neîngrijită de pe marginea drumului fusese invadată de pădăii. Din două manevre, alinie mașina la bordură. Verifică poziția în oglinzile retrovizoare, încercând să nu blocheze ieșirea garajului. Lângă aripa prăfuită a rablei lui autohtone, o lalea roșie își desfăcuse petalele. La radio, scotea triluri Adele. Îi tăie maul fără ezitare. Stinse motorul, deschise larg portiera și se pregăti să coboare. În grădina de vizavi, o tufă mare albă se lupta pentru supremație cu mirosul de benzină din aer. La munte era vremea narciselor.

Mai. *Florar*, își aminti fără intenție. Era cazul să uite odată lucrurile astea inutile. Își luă portmoneul și telefonul cel nou, încuie mașina, își puse masca și se îndreptă către intrare.

Nu se considerase prioritar. Era zdravăn ca un taur și, oricum, nu prea mai conta: în anumite privințe, era incurabil. Se urnise abia când prima îmbulzeală trecuse și căldura îl mai dezmoțise. Maică-sa era vaccinată deja de la începutul lui februarie. Acum începea să întrevadă și el luminița de la capătul tunelului.

I se părea incredibil faptul că vegetaseră în halul ăsta 15 luni de zile. Un cantonament al răbdării. „*Staring down the void.*”¹ Umanitatea întreagă confruntată, iată, cu

¹ Pironind cu privirea golul. (engl.)

imperialismul unui fragment de ADN și prăbușită în izolare din cauza unei proteine. Fiecare individ, decăzut acum din starea de persoană, se revela, sinistru, ca potențial „pur-tător” al unei infecții. Patogenul ăsta invizibil, contagios ca o elucubrație, care zădărniciise strofocări și destrămase posibilități, virusul ăsta de rahat dăduse în vileag întregul arbitrar al existenței. Iar pentru cei lipsiți de consolarea unui cuplu, a unei familii – întreaga ei goliciune, întregul ei pustiul...

Nimeni nu știa cum avea să evolueze situația în continuare. Știau însă cu toții – iar el cu atât mai mult – că le trebuiau orizonturi noi. 2020 semănase cu un găuroi uriaș care se surpă din senin într-un câmp și apoi se tot extinde. Prea mare ca să-l ocolești. Nu-ți rămânea decât să te holbezi în gol și să te întrebi care e următorul lucru pe care o să-l înghită. Pentru 2021, Silviu și-ar fi dorit cel puțin o Creta sau un Muntenegru – și munte, și mare. Din toamnă voia neapărat să reînceapă cursurile pe viu. Compensase până acum cu Zoom, Teams și altele asemenea, dar era sătul.

În anul care trecuse, calitatea vieții îi ajunsese sub orice critică. Lipsa atingerilor se întinsese, ca un blestem, peste întreaga lume. Apoi se cronicizase. Predarea trecuse în hibrid sau exclusiv online. Restaurantele se închiseseră, hotelurile deveniseră centre de carantină. Circulația fusese, o lungă perioadă de timp, restricționată. Te bucurai să ieși de două ori pe zi cu câinele la tufă; să mergi până la colț la cumpărături, să-ți iei hârtie igienică și paste, să te vezi cu oamenii pe adevărînță, deasupra tivului unei măști... Sau, în zilele mai bune, de vară, să ciocnești niște coate la o terasă. Da, câinele se dovedise, totuși, o binecuvântare. Câinele, mașina personală, cortul. Astea erau scăpările. Și un telefon mobil cu care să-ți filmezi prelegerile și să le urci pe net chiar de la mama naibii. În rest, vorba cântecului: „it's you and your hand tonight...”

Aflase, prin intermediul maică-sii că, în Canada, Mircea și soția lui erau în continuare sănătoși, în ciuda situației dramatice din Toronto. Îi era de ajuns. Mai mult nu-și mai dorea să știe. Ca toți ceilalți, aștepta cu nerăbdare *reset*-ul, să se termine odată cu pandemia, să revină la o fărâmbă de normalitate.

În lunile de vară ale lui 2020, după *lockdown*, reușise să fugă din oraș și să înregistreze, pentru studenții lui, o primă serie de cursuri în natură – de unul singur sau cu Geo pe post de cameraman. Se gândise că poate ar fi mai stimulante astfel. Începuse cu subiectele lui standard de la seminar și se extinsese apoi la tematici mai largi, la filosofie practică, la dileme de viață, la provocări actuale, la literatură, dezbateri. În cele din urmă își configurase un canal pe YouTube și se apucase să le posteze acolo, cu oarecare regularitate. Până să se dezmeticească, avea un podcast – *MountainThink* – și sute de *followeri*.

Într-una dintre primele incursiuni de genul ăsta, la botul calului, își donase mobilul vechi, cu tot cu cartelă SIM, unui puști curios, de nici 13 ani, care se ținuse scai după ei toată ziua. Îl întâlniseră sus, într-un cătun. Când îl întrebaseră de ce nu-i la lecții, ăl mic le povestise necăjit că n-avea nici dispozitiv, nici conectivitate ca să participe la ore. Trebuia să-l aștepte pe taică-su până se-ntoarcea seara de la muncă și își făcea temele, cât apuca din ele, abia când se lăsa întunericul. Profesoarele îl certau, iar lui îi părea rău, că-i plăcea școala și-avea note bune. La impuls, Silviu pescuise din rucsac Samsung-ul lui uzat, butonase ceva, apoi scosese cardul SD, dăduse *factory reset* și, sub ochii blejdiți ai lui Geo, îi înmânase băiatului telefonul.

— Ce, mi-l dai mie?

Silviu aprobase din cap.

— Pe bune? Uaaa, mulțumesc, nenea!!! Țopăise puștanul, arzând de nerăbdare să pipăie mobilul și neîncăpându-și în piele de fericire.

— Vezi că-ți las pachetul de date. Plătesc eu abonamentul mai departe, da? Dar fii atent, îmi promiți că nu pierzi vremea la pornoșaguri, adăugase Silviu.

Copilul rânjise strâmb, stingherit, iar apoi, luminos ca un sfânt, promisese cu mișcări hotărâte din cap.

— Da' fotbal am voie?

— Normal. Fotbal, muzică... oameni suntem. Numa' nu site-uri d-alea cu găina care naște pui vii. Ne-am înțeles?

Urmase încă un aprobat viguros din cap, iar Silviu îl ciufulise cu drag.

— Bine. A, și foarte important: dacă te sună careva pe numărul ăsta, răspunzi că nu mai e valabil. Mai ales dacă auzi voce de femeie. Spui așa: *dl. Petrescu nu mai are numărul ăsta*. Și-apoi închizi, nu stai la vorbă. Ai reținut?

— Da. Domnu' Petrescu nu mai are numărul ăsta. Așa spun.

— Perfect. Ia zi, știi engleză?

— Da, știu un pic.

— Păi să mai înveți. Fii atent aici. Îți bag un *bookmark*: Encyclopaedia Britannica. Aici găsești informații despre tot ce vrei. Verificate.

— Am înțeles, răspunsese conștiincios băiatul.

— Ai grijă de tine.

— Mulțumesc, nenea, încă o dată!

— Pentru nimic.

Schimbaseră câteva cuvinte și cu mama băiatului, ca să o pună în temă, apoi plecaseră mai departe.

— Și tu ce faci, bă, acum, în curul gol, fără telefon? îl întrebase Geo, năucit, pe drumul de întoarcere.

— Ei, na, mă descurc o zi-două până-mi iau altul. Ori-cum, majoritatea contactelor le am în contul de Gmail, iar chestiile importante le-am exportat pe card. La ăia cu care mai am tangențe le bag un mesaj cu noul număr, ce mare scofală?

— Adevăru-i că era cam crăpat, dă-l în mă-sa... Și nici nu filma prea grozav.

— Păi da, tocmai de-aia, se grăbise Silviu să confirme. Dar cât să-și capete lecțiile vede. Deși poate n-ar strica să ne uităm cine naiba se ocupă de amărății ăștia de rămân fără școală, să facem o colectă, ceva.

— Știu un grup pe Facebook, poate vorbește Sorin pe la firmele lui să întreprindă vreo acțiune, că ăia mereu își schimbă *device*-urile.

Așa ajunsese să umble pe munți cu scopuri precise. În contextul actual, țelurile mici și fezabile erau cheia. Canalul de YouTube stărnise destule reacții, ajunsese să-și ocupe ore întregi din zi răspunzând la întrebări și comentarii. Sub aceeași denumire, *MountainThink*, era acum prezent și pe alte platforme. Făcuse o pagină de Facebook, posta uneori și pe Instagram fotografii cu peisaje spectaculoase, ca să atragă lumea. Dar totuși, ce dialog e ăla asincron, prin tastatură?...

Din filmare în filmare, din traseu în traseu, îi pică fisa că ar putea să facă o tabără informală de filosofie. Chiar și cu distanțare cu tot. Oamenii ar putea veni la munte individual, pe cont propriu, ca un soi de *flash mob*. Se întâlnesc, se înșiruie și urcă. Iar urcând, își leapadă balastul și prejudecățile, se descoperă pe ei înșiși. Mai află una-alta despre ce-i trage în jos. Stau de vorbă sub cerul liber, înnoptează fiecare în cortul lui și pleacă acasă însoțiți de prieteni și de idei noi. Sau poate chiar de revelații. Un soi de festival ad-hoc al gândirii, cu ghid și moderator. Bunăstare epistemică se numea chestia asta. Căci lumea, frământându-se, reîncepea să gândească. Unii mai bine, alții mai prost. Se loviseră cu toții de dileme, de greutăți, de depresii... Căutau soluții, predicții, răspunsuri. Dacă ar reuși măcar să-i învețe să pună întrebările corecte, și tot ar fi ceva. Turismul de grup era la pământ, însă oamenii